

„Urâciunea pustiirii” așezată în „Sfânta”

*Cea mai autorizată voce ne spune
că este timpul să trecem „dîncolo de perdea”*

Gili Cârstea

Temelia credinței advente este o corectă înțelegere a lui Daniel 8:14, iar din această înțelegere decurge faptul indiscutabil că revenirea lui Hristos nu poate avea loc înainte de Nunta Mielului descrisă în Apocalipsa 19. Iar Nunta nu poate avea loc până când Mireasa nu s-a pregătit.

Dacă Nunta reprezintă „unirea dintre divin și uman” (COL 307), și se realizează în Sfânta Sfintelor, înseamnă obligatoriu că pregătirea Miresei, adică maturizarea Bisericii, ține de înțelegerea acestor două încăperi ale Sanctuarului, fiecare cu lucrarea ei specială.

Sfânta reprezintă prima fază a lucrării lui Hristos, de la înălțarea Sa la cer până în 1844, cu îndreptățirea prin credință ca lucrare primordială. Ea corespunde lucrării *zilnice* din sanctuarul pământesc.

Sfânta Sfintelor reprezintă a doua fază a lucrării lui Hristos, din 1844 până la închiderea harului, în care se realizează unirea dintre divin și uman, Nunta. Ea corespunde lucrării *anuale*, numită Ziua Ispășirii.

Lucrarea finală, Ziua Ispășirii, nu mai depinde, ni se spune, de un timp profetic. Aceasta înseamnă că oricând o generație a poporului lui Dumnezeu ajunge la maturitatea oferită de Sanctuar, Nunta are loc.

Acum, fiecare încăpere a acestui Sanctuar are taina ei, iar Hristos oferă poporului Său din vremea sfârșitului cheia înțelegerii corecte a fiecăreia.

Pentru o lungă perioadă de timp, în Sfânta s-a desfășurat lucrarea lui Hristos, iar poporul plecat în fața aceluia tron a primit lumină și binecuvântare. Dar vine o vreme, în octombrie 1844, când lucrurile se schimbă dramatic în Sanctuar. Hristos părăsește lucrarea desfășurată acolo timp de secole, și trece la faza a doua a lucrării Sale, așa cum spune Daniel 8:14. El inaugurează lucrarea din Sfânta Sfintelor, descoperind taina evlaviei ca fiind Șekina așezată în templul inimii.

În același timp, Sfânta este preluată de Potrivnicul, și transformată în sediul tainei fărădelegii, a urâciunii pustiirii. Iată descrierea, oferită nouă în 1845, chiar înainte ca acest popor să devină biserica de astăzi:

„M-am întors să privesc la gruparea care rămăsese plecată înaintea tronului. Ei nu știau că Isus a plecat. Satana s-a prezentat așezat pe tron, încercând să ducă mai departe lucrarea lui Dumnezeu. I-am văzut privind spre tron și rugându-se: ‘Tată, dă-ne duhul Tău!’ Atunci Satana a suflat asupra lor influența lui nesfântă. În ea era lumină și multă putere, dar nu dragoste scumpă, bucurie și pace. Scopul lui Satana era să-i țină în amăgire, și să-i atragă înapoi prin amăgire pe copiii lui Dumnezeu” (*The Day-Star*, 14 martie 1846).

Dacă revenirea lui Hristos nu poate avea loc fără Nunta Mielului, tot așa maturizarea Miresei nu se poate realiza fără înțelegerea acestei devastatoare amăgiri operată în Sanctuar.

În 1844, când Hristos a părăsit lucrarea din Sfânta, un mic grup de credincioși L-au urmat în Sfânta Sfintelor prin credință. Dar ei nu au știut ce se întâmplă în Sfânta odată cu plecarea lor. Nu au înțeles că acolo se instaurase taina nelegiurii, urâciunea pustiirii, cu Baal dându-se drept Hristos și devenind campionul îndreptării prin credință.

Acest grup de credincioși au așteptat, în credința că Hristos îi va invita repede la lucrarea pe care El o realiza în Sfânta Sfintelor. Dar deoarece Mirele zăbovea, după opinia lor, ei au fost amăgiți să se întoarcă la prima fază a lucrării lui Hristos, preluată acum de Satana. Ascultați:

„Am văzut cum unul după altul părăseau gruparea celor care se rugau lui Isus în Sfânta Sfintelor, și mergeau să se alăture celor dinaintea tronului; și imediat primeau influența nesfântă a lui Satana” (*The Day-Star*, 14 martie 1846).

Viziunea aceasta este o hartă extrem de precisă a realităților prezente. Poporul advent devenit între timp Biserica Adventistă nu știe că se află sub magia „influenței nesfinte” a lui Baal mascat în Hristos. De aceea continuă să strige „Tată dă-ne duhul Tău” către un tron pe care Hristos l-a părăsit de peste un secol și jumătate, în ciuda serioaselor avertismente pe care le-a primit de atunci încolo. Iată câteva dintre ele, care completează precis tragedia din viziunea primordială a tronurilor:

„Biserica a întors spatele călăuzirii lui Hristos, Conducătorul ei, și se îndreaptă repede spre Egipt” (5 T 217).

„A avut loc o despărțire de Dumnezeu, iar lucrarea zeloasă de pocăință și întoarcere la dragostea dintâi încă nu s-a produs” (*The 1888 EGW Materials*, 948).

„Baal va fi scopul, credința, religia unui dureros de mare număr dintre noi” (*The 1888 EGW Materials*, 948).

„ Mulți vor sta la amvoanele noastre cu făclia profeției false în mâinile lor, aprinsă de la torța demonică a lui Satana” (TM 409)

Acum 2000 de ani, Hristos a vorbit generației noastre despre această teribilă realitate, în cuvinte cât se poate de clare:

„Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul. De aceea, când veți vedea „urâciunea pustiirii”, despre care a vorbit prorocul Daniel, „așezată în Locul Sfânt” – cine citește să înțeleagă! – atunci, cei ce vor fi în Iudeea să fugă la munți” (Mat 24:14.15).

Declarația aceasta din versetul 15 a stat ani de zile în hibernare, și nu a fost înțeleasă deoarece viziunea celor două tronuri a fost neutralizată prin amputarea ultimei ei părți, în care se descrie exact traiectoria bisericii de după 1888. În plus, ea nu a avut puterea să ne impresioneze deoarece Hristos folosește expresiile vremii Lui vorbind despre cele două încăperi ale Sanctuarului. Noi astăzi spunem „Sfânta” și „Sfânta Sfintelor,” dar autorii cărților biblice folosesc expresiile „Locul Sfânt” și „Locul Preasfânt.” (1)

Prin urmare, Domnul Hristos a spus așa: „Când veți vedea urâciunea pustirii așezată în Sfânta...”

Aceasta se referă exact la viziunea tronurilor, și mesajul este clar: „Când vi se vor deschide ochii să vedeți că vă aflați în Sfânta, unde Satana joacă rolul lui Hristos și suflă asupra voastră influența lui nesfântă, atunci să știți că sfârșitul este aproape.”

Vă rog să remarcați, Hristos nu spune că „urâciunea pustirii” se va așeza în Sfânta atunci, în vremea sfârșitului. Ea este deja așezată acolo, iar sfârșitul va veni când noi o vom vedea așezată acolo. Cu alte cuvinte, când vi se vor deschide ochii să înțelegeți că Baal v-a păcălit și pe voi ca și pe părinții voștri spirituali din trecut, atunci veți părăsi Babilonul și vă veți întoarce în patria voastră, care este Sfânta Sfințelor, locul unde omenescul și divinul se unesc.

Acesta este factorul determinant care produce maturizarea Miresei lui Hristos. Așa se explică afirmația inspirată că solia 1888 este începutul luminii îngerului din Apocalips 18, care nu degeaba strigă: „Babilonul a ajuns o locuință a demonilor... ieșiți din el poporul Meu!” Este ultima chemare a cerului să părăsim Sfânta și să trecem în Sfânta Sfințelor, acolo unde are loc Nunta.

Doar așa se explică de ce este necesar să trimită cerul, înainte de a veni „ziua aceea mare și înfricoșată,” pe Ilie, profetul specializat în demascarea închinării la Baal. Doar ochiul lui perceptiv poate sesiza vicleana țesătorie prin care Baal deghizat în Hristos ne ține plecați în fața unei lucrări pe care Hristos a părăsit-o demult.

În acest context, *redeșteptarea* înseamnă să deschidem ochii să vedem că „urâciunea pustirii” se află demult așezată în Sfânta, prezentându-se ca fiind lucrarea autentică a lui Dumnezeu.

Iar *reforma* înseamnă să părăsim Sfânta și să trecem în Sfânta Sfințelor, adică să înțelegem că Hristos așteaptă să ne facă părtași de natură divină, să unească omenescul cu divinul, să încheie Marea Zi a Ispășirii cu generația în viață a poporului Său.

Toți cei care vor vedea „urâciunea pustirii” așezată în Sfânta vor fugi la „muntele casei Domnului,” la scopul etern al lui Dumnezeu descoperit în Sanctuar, evitând astfel să piară în ruinele Babilonului cel mare, pe care biserica visează astăzi să-l vindece, și să producă mileniul de aur pe pământ alături de bisericile surori.

Babilonul nu poate fi vindecat (Ier 51:9), iar „urâciunea pustirii” va spulbera civilizația umană și viața de pe Planeta Pământ, cu binecuvântarea bisericii lui Dumnezeu și a „îngerului bisericii Laodicea,” înger care se dovedește mai convins ca niciodată că este bogat și nu duce lipsă de nimic.

„Cine citește, să înțeleagă.”

(1) Câteva pasaje în care putem observa că autorii Bibliei folosesc expresia „Locul Sfânt” când vorbesc despre Sfânta, prima încăpere a Sanctuarului: Numeri 28:7; 1 Împărați 8:8; Ezechiel 42:14; Pavel vorbește la fel în Evrei 9:2.